

Đề bài:

Phát biểu cảm nghĩ
của em về các mùa
của đất nước.

Bài làm

“... Mùa nào em thích nhất? Bốn mùa của đất nước, mùa nào em cũng yêu”. Thật vậy, bốn mùa của đất nước mùa nào em cũng yêu bởi mùa nào cũng xinh, cũng đẹp. Và điều quan trọng nhất là bởi bốn mùa đều là những mùa của quê hương yêu dấu.

Em không thể nào quên được mùa đông với sắc màu vàng rực của những cánh đồng lúa đến mùa gặt bông. Giữa cái se se, lạnh lạnh của tiết trời tháng Mười, sắc vàng tươi tắn mang dấu hiệu của sự no ấm như sưởi nóng trái tim mỗi con người. Dưới ruộng lúa, trên đường làng, trong sân phơi, người người hồ hởi, mồ hôi rơi thánh thót mà miệng vẫn nở nụ cười vui sướng... Rồi những miền quê thôn dã để đến với vùng thành phố, ta sẽ ngạc nhiên bởi sự tấp nập ồn ã hàng ngày như vắng hắt đi. Đường phố vắng vẻ, mọi vật như co xiết lại để chống chọi với cái giá lạnh mùa đông. Cây bàng già khẳng khiu trơ trọi, dưới mặt đường buồn rười rượi những chiếc lá khô khốc, già nua. Chim chóc cũng rủ nhau đi đâu mất để bầu trời xám lại buồn thiu... Nhưng chớ thấy đông lạnh, đông buồn mà bảo vạn vật sắp lìa đời. Không, cái hiu hắt, khẳng khiu của cây của vật chỉ là vẻ bề ngoài, bên trong những vỏ cây meo mọc những dòng nhựa nóng đang cuộn cuộn chảy, đang cần cù chăm chỉ nuôi cây. Cái im lặng giờ là điều cần thiết để một ngày kia vang lên tiếng hát tiếng cười rộn rạo, rạo rạo.

Và ngày ấy đã đến khi Chúa xuân về với trần gian. Khắp nơi rộn rã tiếng vui cười nao nức: “Xuân ơi xuân đã về! Có tin vui nào vui hơn ngày xuân đến!”. Không gian trút bỏ bộ mặt xám xịt, trầm ngâm. Thay vào đó là những vật nắn ấm áp dịu dàng, những cơn mưa bụi “đỏ êm êm trên bến vắng”. Điều kì diệu nhất là những chồi non tí hon đang nhô ra ngơ ngác ngắm đất trời. Màu xanh nõn nà, ngon lành ấy khiến đất trời bừng lên một sức sống mới rạo rạo say mê. Chim chóc sau mùa di cư cũng gọi nhau về chốn cũ, chuyện trò tâm sự râm ran. Vui nhất là các em nhỏ, xuân về là Tết đến, các em có áo mới, được “lì xì” mừng tuổi, được mua lợn để dành... Người lớn, cả những người khó tính nhất cũng nở nụ cười bao dung nếu không vô cớ ngân vang một lời bài hát khe khẽ nào đó...

Nhưng mùa xuân cũng mới chỉ là khúc dạo đầu cho bản hòa ca náo nhiệt của trời đất. Mùa hạ mới là cao trào của sự ồn ào, náo nức ấy. Nốt nhạc đầu tiên là cái nắng chói chang vàng giòn, nó nhắc nhở mọi người nên yên vị trong nhà và nếu có ra ngoài phải biết mang mũ nón cẩn thận. Vậy nên, mùa hạ là mùa các loại mũ, ô bung nở như hoa dưới phố. Tiếp đến là những tán lá xanh um tuôn ra không ngớt, từ trên cao nhìn xuống, có lẽ các nhà du hành vũ trụ cũng ngỡ ngàng về Trái Đất thân yêu. Từ các vòm lá xôn xao, tiếng ve ngân râm ran là dấu hiệu rõ nhất báo hiệu hè đã về. Tiếp đến là hoa phượng đỏ rực, là trái chín vàng cây, là kì nghỉ hè vui sướng rạo rạo... Yêu lắm mùa hè ơi!

Khi những cơn mưa rào dịu xuống, không bất ngờ ập xuống những tán cây. Khi giọt nắng đã nhạt bớt màu, khi các cô cậu học trò ngừng không nói đến chuyện vui chơi... Là khi ấy, mùa thu đã về. Trời mùa thu trong xanh, nước mùa thu cũng trong xanh bởi mùa thu là mùa của những dịu êm, nhẹ mát. Tiếng trống tựu trường nhảy nhót trong trái tim cậu học trò nhỏ. Chiếc lá chao nghiêng trong không gian làm bỡ ngỡ lòng người nghệ sĩ. Con gió heo may chạy dài theo dãy phố làm lá thu xao xác suốt con đường. Mùa thu thường gợi nỗi buồn vương tơ rất nhẹ. Nhìn mây lững lờ trôi, nhìn nước lững lờ chảy, nhìn chim lững lờ bay, tâm hồn nhỏ của tôi cũng lững lờ lang thang những con đường hoa sữa...

Bốn mùa của đất nước, mỗi mùa một sắc màu, một cảm xúc. Tôi yêu tất cả những hình hài màu sắc ấy như yêu chính quê hương yêu dấu của mình.